

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/55/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118203258
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118203258.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: H. Š., F.. XX.X.XXXX, T. H., A. F. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania a žalobcovi súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 23.3.2018 si uplatnil voči žalovanému nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 500 Eur a to na základe toho, že v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 15C/505/2015 bol úspešný so žalobou zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy zo zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej so žalovaným. Citoval pritom časť odôvodnenia spomínaného rozsudku a uviedol, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Výšku požadovaného zadostučinenia nezdôvodnil.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a vyslovil názor, že na priznanie nároku nie sú splnené zákonné podmienky, keďže úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. musí súvisieť s takým súdnym rozhodnutím, v ktorom sa konštatuje porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa, keďže je potrebné vychádzať z celého ustanovenia § 3 ods. 5 a nie len z jeho poslednej vety. Porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa musí byť konštatované vo výroku rozsudku a preto rozsudok vo veci 15C/505/2015 nie je takým rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Navyše nebolo preukázané, že by konaním žalovaného došlo k spôsobeniu nejakej ujmy žalobcu. Od vydania rozhodnutia v pôvodnom spore neboli totiž vykonávané ďalšie zrážky zo mzdy žalobcu.

3. Žalobca na vyjadrenie žalovaného už písomne nereagoval.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, písomným vydrením žalovaného, prehľadom o aktuálnych úveroch žalobcu, ako aj o podaných žalobách o primerané finančné zadostučinenie, spisom tohto súdu 15C/505/2015, žalobou žalovaného o zaplatenie pohľadávky voči žalobcovi podanou na Slovenskom arbitrážnom súde 13.2.2018, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

5. Strany uzavreli dňa XX.XX.XXXX formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere pod č. XXXXXXXXXXXX, ktorou žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur za poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur. Dohodnutých bolo 42 splátok po 47,43 Eur a ročná úroková sadzba 18,08%.

6. Súčasťou tejto zmluvy už nebola tzv. Dohoda o poskytnutí služby, tak ako to bolo v predchádzajúcich zmluvách žalovaného, ktorou bol dojednávaný poplatok za možný odklad splátok v bode 8, nakoľko v tejto zmluve v bode 8 bola dohodnutá zmluvná pokuta.

7. V ten istý deň bola na samostatnej listine medzi stranami uzavretá aj Dohoda o zrážkach zo mzdy. V nej po označení účastníkov zmluvy nasleduje zvýraznený text, obsahujúci upozornenie na jej pozorné prečítanie a hneď pod týmto upozornením sa uvádza, že dlžník si je vedomý toho, že uzavretie tejto dohody je dobrovoľné a nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere alebo poskytnutia úveru. V nasledujúcom bode 2 sa zase konštatuje, že dlžník má možnosť odmietnuť uzavretie tejto dohody. Celý bod 3 obsahuje poučenie o dôsledkoch uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy.

8. Žalobca v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 15C/505/2015 podal dňa 21.12.2015 žalobu voči žalovanému, ktorou sa domáhal toho, aby žalovaný bol zaviazaný zdržať sa použitia vyššie uvedenej dohody o zrážkach zo mzdy. Tejto jeho žalobe bolo rozsudkom tohto súdu č.k. 15C/505/2015-73 zo dňa 27.4.2017 vyhovené a keďže tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 22Co/21/2017-91 zo dňa 31.10.2017, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 13.12.2017.

9. Odôvodnenie vyhovenia žalobe je uvedené v bodoch 21 a 22 spomínaného rozsudku, keď súd prvej inštancie konštatoval nasledovné: „uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený kedykoľvek počas platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez toho, aby dlžná suma bola podrobená súdnej kontrole a za existencie možnosti, že je veriteľom uplatňovaná na základe neprijateľných klauzúl a bez možnosti spotrebiteľa zamedziť vykonávaniu zrážok aj v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Tu je potrebné poukázať na závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktikách predávajúcich zo dňa 21.1.2011 pod č. 8636/2010-110, ktorými v bode 9 komisia dospela k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená podľa § 551 OZ je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ustanovením § 53 OZ, keď spotrebiteľ je už v čase vzniku zmluvného vzťahu nútený uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom nepodliehajúcim autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprijateľnému konaniu zo strany dodávateľa. V danom prípade zmluva o revolvingovom úvere dostatočne nerešpektuje obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., keď zmluva v zmysle § 9 ods. 2 neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (písm. f/), ale neobsahuje ani predpoklady použité na výpočet RPMN (písm. j/), čo v oboch prípadoch tieto nedostatky sú zákonom sankcionované, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V takomto prípade by bolo povinnosťou dlžníka uhradiť len poskytnutú istinu úveru. Aj keď v danom prípade je dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená na osobitnom papieri, žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou, keď nedal priestor žalobcovi rozhodnúť sa, či takúto dohodu podpíše alebo nepodpíše. Zástupca žalovaného žalobcu nijako neupozornil na to, že čo predmetný inštitút znamená a obnáša. Podpisom sa dobrovoľne podrobil vykonávaniu zrážok bez možnosti zabránenia ich vykonania a to napriek tomu, že sú veriteľom uplatňované aj z neprijateľných zmluvných klauzúl (napr. poplatok upravený v bode 8 - dohoda o poskytnutí služby), ktorý bol súdmi opakovane vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V konaní nebolo preukázané, že zmluvná podmienka - Dohoda o zrážkach zo mzdy bola dojednaná individuálne“. Súd ďalej poukázal aj na zrejmy nedostatok slobodnej, určitej a vážnej vôle žalobcu s dohodou o zrážkach zo mzdy a konštatoval, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou a jeho praktiky je možné považovať za nekalé. Vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy ako neplatný právny úkon podľa § 34, § 37 ods. 1 a § 39 OZ. Mal totiž za to, že dohoda musí obsahovať označenie nie hypotetickej pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok, ktoré v dohode chýbajú. Súd druhej inštancie si osvojil závery súdu prvej inštancie.

10. Vzhľadom na to, že v spomínanom súdnom rozhodnutí boli konštatované viaceré porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd vyzval právneho zástupcu žalobcu v úvode pojednávania na ozrejmienie toho, na aké konkrétne porušenie práva žalobcu sa vzťahuje uplatnený nárok. Právny zástupca žalobcu

reagoval tak, že žaloba bola podaná v dôsledku toho, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola vyhodnotená ako neprijateľná zmluvná podmienka a teda nie v dôsledku toho, že súd poukázal na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru na zabezpečenie ktorého slúžila predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy. Toto ozrejmienie bolo nevyhnutné z dôvodu toho, aby nedošlo k porušeniu všeobecne platnej právnej zásady ne bis in idem predstavujúcej zákaz dvojakého postihu za to isté porušenie práva. Súd to uvádza z vlastnej skúsenosti pri rozhodovaní o obdobných nárokoch, keď žalobca si uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie v dôsledku rozsudku o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (tak ako aj v tomto prípade), v ktorom sa konštatovala aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nesplnenie povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ďalšou žalobou ten istý žalobca uplatnil ďalší nárok na primerané finančné zadosťučinenie aj na základe rozsudku, ktorým bolo rozhodované o pohľadávke veriteľa z tej istej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú navádzala aj dohoda o zrážkach zo mzdy, pričom súd vyhovel takejto žalobe len čiastočne, teda len ohľadom nesplnenej istiny úveru a to z toho istého dôvodu, teda pre nesplnenie povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto súd zastáva názor, že v takýchto sporoch má byť relevantným dôvodom pre priznanie nároku len tá skutočnosť, že súd posúdil dohodu o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a nie to, že súd v predchádzajúcom konaní dospel aj k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

11. Z predchádzajúceho spisu súd zistil aj to, že žalovaný požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy listom zo dňa 17.3.2015, pričom súd uznesením č.k. 15C/505/2015-32 zo dňa 29.12.2015 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému, ale aj zamestnávateľovi žalobcu zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy na základe predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy.

12. Súd zistil, že aktuálne žalobca má nesplatené záväzky z 13 úverových zmlúv uzavretých s rôznymi subjektmi, či už bankami alebo nebankovými spoločnosťami (č.l. 53). V súčasnosti na tomto súde okrem tejto žaloby uplatnil ten istý nárok na primerané finančné zadosťučinenie aj z iných úverových zmlúv v 10 sporoch, konkrétne ide o spory vedené pod sp. zn. 29Csp/91/2017, 8Csp/135/2017, 11Csp/153/2017, 13Csp/153/2017, 15Csp/274/2017, 19Csp/70/2018, 16Csp/71/2018, 9Csp/75/2018, 11Csp/205/2018 a 8C/205/2018.

13. Z predmetnej úverovej zmluvy žalobcovi reálne bola vyplatená suma 1.350 Eur, keďže z úveru 1.500 Eur bol mu započítaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur. Žalobca doposiaľ nevrátil ani len istinu úveru, keďže zaplatil len 491,94 Eur, ako to oznámil na základe výzvy súdu dňa 12.12.2018. Žalovaný si uplatnil voči nemu nárok na zaplatenie sumy 1.500,12 Eur ako aj zmluvnej pokuty a úroku z omeškania žalobou, ktorú podal dňa 13.2.2018 na Slovenský arbitrážny súd v Bratislave.

14. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že úver prestal splácať, lebo mu to finančne nevychádzalo. Chcel sa dohodnúť so žalovaným na odklade splátok, ale neúspešne. Bolo mu neprijemné, keď žalovaný ho telefonicky vyzýval k úhrade dlhu. Nevedel povedať, či na základe dohody o zrážkach zo mzdy mu boli nejaké zrážky vykonané a ani to, či rozhodcovský súd rozhodol už o tejto pohľadávke žalovaného.

15. Je nepochybné, že žalobca pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy so žalovaným mal status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých

spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

21. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis (viď. Občiansky zákonník I. autorov Štefček a spol., vydavateľstvo C.H.Beck str. 459). Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

22. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

23. Aj keď súd prvej inštancie zastáva názor, že keďže daný inštitút je satisfakciou pre spotrebiteľa, má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. To napokon aj vyplýva z dôvodovej správy k citovanému zákonnému ustanoveniu, kde sa uvádza, že finančné zadosťučinenie je záverečným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie neplní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie však s týmto názorom nesúhlasí a vo svojich viacerých rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyslovený právny záver. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore v pozícii žalobcu úspešný voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

24. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd. Krajský súd v Prešove v už spomínanom rozhodnutí 17Co/17/2018 uviedol nasledovne: „Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany“.

25. Zároveň súd poukazuje aj na právny záver vyplývajúci zo spomínaného uznesenia Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. V ňom súd druhej inštancie v bode 12 uviedol, že zadosťučinenie je nárokom, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

26. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré určuje vlastnou úvahou je to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

27. Ako už súd uviedol, relevantné pri tomto nároku je len porušenie osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa, preto pokiaľ ide o konštatovanie súdu v pôvodnom rozsudku o neplatnosti dohody o zrážkach podľa § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, tieto skutočnosti v zmysle zákona (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) nezakladajú nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Relevantné je len posúdenie dohody o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo napokon aj jednoznačne uviedol právny zástupca žalobcu na pojednávaní, keď na výzvu súdu upresnil, že nárok je uplatnený len v dôsledku posúdenia dohody o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky.

28. Dôvody posúdenia dohody o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky spočívali v tom, že dohoda umožňuje obísť súdnu kontrolu neprijateľnej zmluvnej podmienky, zároveň je nesporné, že dohoda o zrážkach zo mzdy stále predstavuje legitímny zabezpečovací právny inštitút, ktorý je stále zakotvený v právnom poriadku Slovenskej republiky v § 551 Občianskeho zákonníka s určitými obmedzeniami, ktoré platia pre spotrebiteľské zmluvy s účinnosťou od 1.5.2014 v § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

29. Podľa 5a ods. 1 citovaného zákona je totiž neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť.

30. Súd poukazuje na to, že sporná dohoda o zrážkach zo mzdy obsahuje vyššie citované osobitné náležitosti dohody v zmysle § 5a ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. Napokon ani súd v predchádzajúcom spore neuvádza, že by spomínaná dohoda mala byť v rozpore s citovaným zákonom. Pokiaľ teda žalovaný dodržal spomínané zákonné ustanovenia a hoci súd vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že dlžná suma nie je podrobená súdnej kontrole a teda je daná možnosť, že bude veriteľom uplatňovaná na základe neprijateľných klauzúl, nemožno tento prístup žalovaného považovať za závažné porušenie práv spotrebiteľa.

31. Súd zohľadnil aj správanie sa samotného žalobcu, ktoré vyhodnotil ako neuvážené a ľahkomyselné vzhľadom na jeho časté zaťažovanie novými úvermi, keďže aktuálne má nesplatených 13 úverov, zohľadnil aj to, že daný inštitút nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa nezodpovedných spotrebiteľov, keďže ako už súd konštatoval, okrem tejto žaloby obdobný nárok, hoci z iných skutkových okolností uplatnil žalobca aktuálne v 10 ďalších sporoch. Navyše súd nezistil, že by žalobcovi vznikla nejaká ujma súvisiaca s uzavretím spomínanej dohody o zrážkach zo mzdy, keďže niekoľko mesiacov po uplatnení tejto dohody u zamestnávateľa žalobcu súd predbežným opatrením uložil tak žalovanému ako aj zamestnávateľovi žalobcu zdržať sa vykonania spomínaných zrážok zo mzdy. Nemožno dospieť k záveru ani o nejakej nemajetkovej ujme, ktorá by mala vzniknúť žalobcovi v dôsledku toho, ak žalovaný ho upozorňoval na dlh a nesúhlasil s jeho žiadosťou o odklad splátok. Je to totiž jeho legitímne právo, iný výklad by bol v rozpore so zdravým úsudkom. Za veľmi dôležitý aspekt pri rozhodovaní o výške nároku však súd považoval skutočnosť, že žalobca doposiaľ nevrátil ani len istinu úveru, keďže zaplatil len jeho tretinu. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán

v spore má byť totiž vyvážené. Súd teda má postihovať nepoctivých dodávateľov, k čomu slúžia rôzne právne inštitúty, ale zároveň musí prihliadať aj na to, ako v zmluvnom vzťahu sa správal žalobca. Ten z poskytnutého úveru zaplatil zhruba len tretinu istiny úveru a teda sám konal v rozpore so zákonom, ak si nespĺnil svoju zákonnú a zmluvnú povinnosť. Po zohľadnení všetkých týchto okolností súd považoval za postačujúce pre naplnenie funkcie satisfakcie pre žalobcu priznanie nároku vo výške 50 Eur a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.

32. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP s použitím § 257 CSP. Rozhodovanie v tomto spore záviselo od úvahy súdu, preto sa vychádza zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný. Zároveň však súd vzhľadom na okolnosti prípadu popísané v predchádzajúcej časti rozsudku a na nepoctivé správanie sa samotného žalobcu mal za to, že by bolo nespravodlivé priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania a to aj po zohľadnení tej skutočnosti, že súd mu priznal len desatinu uplatneného nároku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.